

IX.

За посѣщеніята.

Ний сме родени въ обществото и за да живѣемъ въ обществото; посѣщеніята ся свръската, които нж държатъ у него и образованіето иска да не бѣгами отъ обществото, и да живѣемъ усамотени.

Има посѣщенія допростени отъ правдолюбіето и отъ любовта, има посѣщенія повѣлени отъ разуматъ и полезни, отъ които не можемъ да ся отмѣтнемъ, като живѣемъ помежду люди; има посѣщенія запрѣтени на християнинатъ на каквато възраст и да е и какъвто чинъ и да има.

Любовта изискува да посѣщавами родителитѣ си кога ся болни, оскърбени или прѣтѣснени.

Правдолюбіето нж задължава да посѣщавами ония съ които сме скарани. Евангеліето ни поставя това за обща длъжностъ, когато ни заповѣдва да обычями вразитѣ си. Идолопоклонницитѣ познавахъ за добродѣтелни челоуѣци ония, които обычахъ вразитѣ си.

Разуматъ иска да обихождами по голѣмитѣ отъ насъ, за да имъ отдавами почетъта и уваженіето, които чакатъ отъ насъ. Челоуѣколюбіето иска да обихождами по долнитѣ отъ насъ за да ги утѣшавами, да имъ правимъ заслугитѣ, които тѣмъ сж полезни.

Не трѣба безъ никаква потрѣба да обыкалыми и да ходимъ изъ къща въ къща; друго не придобывами отъ това освѣнъ да си губимъ врѣмето. Посѣщеніята, които изискува общежитіето сж урѣчени нѣкои дни прѣзъ годината и нѣкакви приключенія, които не можемъ туку тѣй да оставимъ. Полезнитѣ посѣщенія ся ония, които трѣба да правимъ за потрѣбата си.

Когато идемъ на посѣщеніе и намѣримъ вратата затворени, не трѣба да чукамы ѣката, нъ полегка. Когато, намѣсто чукче, виси на вратата връвъ, за която е